

FOLK OG LAND

NR. 20 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 24. OKTOBER 1970

LØSSALG KR. 2,—

Studentersamfundets diskusjonsmøte:

Diskusjonen har startet

AV RALPH HEWINS

Som man vil ha sett av dagspressen var det nylig et diskusjonsmøte i Studentersamfundet i forbindelse med Hartmanns dokumentasjon. I den forbindelse har vi mottatt etterfølgende artikkel fra Ralph Hewins som oppsummerer sine inntrykk slik:

Diskusjonen mellom statsstipendiat Sverre Hartmann og «C.C.» (Christian Christensen, Morgenbladets sjefredaktør) om «den norske overkommandos» kapitulasjon til «den tyske overkommando» i Trondheim 10. juni 1940 må visselig innregistres som et vendepunkt i utviklingen til Norge av idag.

Dovrehallen var stappfull for anledningen kl. 19.30 lørdag 3. oktober 1970 og diskusjonen fortsatte, på og utenfor talerstolen, til etter midnatt for så senere å bre seg ut i Storgaten og inn i private hjem. «Dovre» er et følelsesladet ord.

Et løselig overslag bygget på 20 mennesker sittende i 30 rekker med rommet bakerst i salen stappfullt av stående inntil kvelningsgrensen og med en oversvømmelse av folk sittende på gulvet og galleriet bringer det totale antall tilhørere opp i omkring 7—800. Et enormt publikum for en historisk diskusjon i et hvilket som helst land.

En stor del av de 600 historiestudenter ved Oslo Universitet var tydeligvis der, sammen med en god innblanding av juridiske studenter, plus den vanlige kvote av støyende propagandister fra det ekstrete venstre som åpent erklærte at de var tilstede for å føre «klassekamp».

Trass i dette innslag av uvedkommende ble møtet gjennomført med eksemplarisk orden, fairneshet og effektivitet. Omfanget av detaljert kjennskap til emnet var forbausende stort i betraktning av fortelsen av så mange, mange offisielle dokumenter fra den periode som var under debatt. Kort sagt, forsamlingen var et bemerkelsesverdig eksempel på «studentdemokrati» demonstrert på beste måte i Norge og et sikkert tegn på at lite er galt med den oppvoksende generasjon, tross for dens merkelige utsende og ekstravagansene til en bitte liten minoritet in-

nenfor den alminnelige ramme.

Alle innleggene fikk en fair mottagelse, innbefattet de få urostifteres. Fremleggelsen av kjennsgjerningene, uttrykksmåten og et fond av vidd og humør skapte en aften av oppslukende interesse — og betydning. Det var antagelig grunnen til at Aftenpostens referat ble forvist til side 22, sammen med dødsannonsene, 5. okt. 1970.

Alle og enhver, bortsett fra de rene strutser, må etter dette møte forstå at Trondheimskapitulasjonen og det som fulgte — innbefattet det dertil hørende «rettsoppgjøret» er et brennende, levende emne blant en bred, velunderrettet og tydelig seksjon av den yngre generasjon.

Et punkt møtet var enstemmig om, innbefattet «C.C.», var de norske myndigheters forpliktelse til å legge frem alle relevante dokumenter fra okkupasjonsperioden — spesielt dokumenter som supplerte Hartmanns avsløringer, såsom Administrasjonsrådets i tilknytning til kapitulasjonen og etterfølgende forretningsforbindelser med Tyskland, og den 25 år gamle innberetning fra den militære undersøkelseskommissjon.

Efter dette massive krav, ikke bare fra Hartmann og «C.C.», men fra et representativt tverrsnitt av de historiske og juridiske studenter ved Oslo Universitet, er det vanskelig å se hvorledes de norske myndigheter i lengden kan fortsette å motsette seg det — uten å pådra seg en storm av kritikk og beskyldninger om ond vilje. Fortsatt uthaling må ryste tilliten til myndighetene dypt og utvide «generasjonskløften» i farlig utstrekning. I tillegg vil «fortielsen» skape en reaksjon i akademiske sirkler utenlands.

«La oss få alle kortene på bordet» var møtets gjentatte tema og dette var tydeligvis en gjenklang fra den norske offentlige mening, som myn-

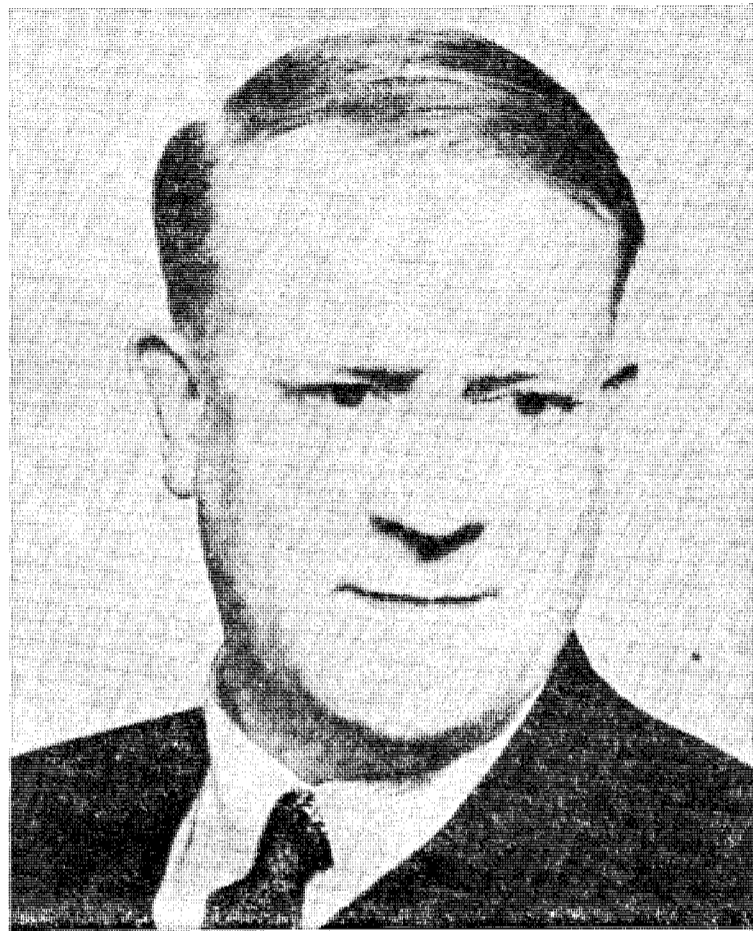
dighetene til fare for seg selv vil ignorere. For første gang ble det, såvidt jeg vet, holdt en offentlig diskusjon om kjennsgjerninger i forbindelse med og fortolkning av okkupasjonshistorien og om lovligheten av «rettsoppgjøret» denne 3. oktober: en utvikling som jeg har arbeidet for gjennom tykt og tynt (for det meste tykt) i seks år. Jeg er naturligvis glad over å ha hjulpet til å skape denne sunnere sakenes tilstand gjennom min Quisling-biografi og den etterfølgende diskusjon omkring den. Men, jeg har ingen følelse av triumf og enda mindre noen tilbøyelighet til å si de alltid upopulære ord: «Hva sa jeg». Katten måtte slippe ut av sekken før eller senere, slik er sannhetens natur og historiske gang. Prosessen kan ikke hindres stort lenger. «Youth will be served!»

Som den utmerkede møteleder sa ved møtets åpning: hvorfor er det så megen strid NA og hvorfor ble ikke hele saken oppklart tidligere?

Et annet punkt det var total enstemmighet om — bortsett fra en middelalderende oberst og «C.C.» — var forkastelse av grunntrekke- ne i norsk historie 1939—45 slik de er trukket opp av professor Magne Skodvin, dr. Olav Riste og den nåværende rektor ved Oslo Universitetet, Johs. Andenæs, i «Norway and the Second World War» (1966) og i dagens norske skolebøker.

Christensens uttalelse om at Hartmanns dokumentasjon om Trondheimskapitulasjonen og det som fulgte var «lettbeint journalistikk» og «fantasifulle spekulasjoner» fremkalte simpelthen en langvarig og skrallende latter. Hartmanns egen uttalelse om at «Skodvin misbruker kildemateriale» ble på den annen side mottatt med dundrende applaus. De offisielle norske historikere på Blindern og i Forsvarsdepartementets historiske avdeling har tydeligvis mot seg en stor skare opprøpere, slik som rektor Andenæs har det. Inntil «C.C.» ble drept over i forsvar av sitt angrep på Hartmanns pålitelighet, ble han bragt til taushet

24. oktober 1970

Vi bøyer vårt hode og minnes dypt i vårt hjertes grunn dagen, en dag i oktober, Førerens skjebnestund.

Et kvart århundre er svunnet, vi er blitt gamle og grå mange av oss som sto der den dagen, fattige, små . . .

Ja, ennu kjenner vi sorgen, avmakten, harmens glød da han som var eneren blant oss møtte en ufortjent død.

Vi bøyer ærbødig vårt hode og minnes en modig mann, den sterke og hederlige, ærekjær, stolt og sann.

Han lik Tor Foleson støtte merket i jorden, en brand! Så segnet han under fanen. DEN STÅR DER I NORGES LAND!

KAI NORMANN

under trykket av den overveldende majoritet som var mot ham, og hans eneste «comeback» var: «Selv de beste historikere tar undertiden feil.» (Mere ustyrlig latter). Det var en katastrofal aften for «C.C.» og en triumf for Hartmann. Ho-

vedmengden av historiske og juridiske studenter har tydeligvis sluttet opp om Hartmann og ser på Skodvin og Andenæs som gjøkkunger i det akademiske rede. Myndighetene ville efter min ydmyge mening som en in-

(Forts. side 2)

OLAF HOLM:

Bresjnevdoktrinen

Gir man fanden lillefingeren osv. . .

I.

Forsøkene på å bringe «retts»oppkjøret i overensstemmelse med norsk lov er mislykket. Først forsøkte man seg med en løgnaktig fremstilling av den såkalte Elverumsfullmakt. Da denne viste seg ikke å være troverdig, ble den avløst av en forunderlig fortolkning av avtalen i Trondheim, etterat denne i over et snes år var blitt respektert og etterlevet etter sin ordlyd. Det er et eksempel på hva professor Skeie i sine forelesninger ved universitetet pekte på, at det forekommer at jurister og andre — tidens «tingstuter» — forsøker å fortolke i en lov eller avtale noe, som den ikke inneholder — for deretter å «fortolke» dette ut igjen.

II.

De som følger seg skyldige eller medskyldige i det miserable «retts»oppkjøret, ser nu at det siste korthus etter Herr Hartmanns dokumentasjoner er iferd med å gå samme vei som «fullmakten» og har, i håp om å unngå denne misere, anmodet om etterforskning ved politiet. Det har nu sine sider og man får håpe at politiet skiller seg bedre fra denne oppgave enn sin befattning med Fanebustsaken. Resultater etterforskningen i en injuriersak for lagmannsrett, så blir det en ny Langelandsak, som ikke var særlig reputabel fordi man der støtte på det i politikken etterlyste **alminnelige folkevett**, som ikke kan sees å ha tatt skade av den evindelige agitasjon omkring rettsoppkjøret.

III.

Selv om en historisk vurdering av begivenhetene ligger utenfor politiets kompetanse, så burde man benytte anledningen til også få fastslått

- 1) Hva som i virkeligheten førte til at regjeringen og Stortingets beslutning på Elverum i 1940 om å komme til en okkupasjonsavtale med okkupasjonten ble kullkastet.
- 2) Hva det er blitt av innberetningen fra den av Stortinget nedsatte militære undersøkelseskomité, hvorfor den er «blitt borte» og ikke av Stortinget forlangt fremlagt.
- 3) Avtalen mellom London-juntaen og Moskva om utrensning av alle antikommuniste i Norge, det vil si
- 4) Hvor har Nygaardsvolds erindringer tatt veien.

Avtalen med Stalin ved Molotov hadde som kjent en bestemmelse om å skulle holdes hemmelig. (En skummel bestemmelse.) Den er gjengitt her i bladet. Hvorledes dette er gått til på tross av hemmeligholdelse burde vel ha vakt en ennå større reaksjon enn Herr Hartmanns avsløringer. Ømtålelig stoff?

IV.

Londonavtalen har også rent i sin alminnelighet krav på den største interesse. Man står her åpenbart for **Norges vedkommende** overfor spiren til den doktrinen, som senere har fått navnet Bresjnevdoktrinen. Det er formentlig ikke nødvendig å komme inn på, hva den innebærer. Den er av Moskva for en tid siden i mer og mindre frivillig samarbeide med en del av Europas øststater bragt i anvendelse overfor de av Tsjekkoslovakias politikere, som har vist gryende tegn til antikommunisme. Tiltaket møtte protest fra samtlige politiske partier her i landet, men protesten fra politisk hold uteble da doktrinen ble innført og etterlevet her i landet overensstemmende med moskovitiske strafferettsprinsipper bl. a. med en **foranledningen** opprettet særdomstol. **Stortingets justiskomité's holdning i 1945 var et lyspunkt.**

VI.

Doktrinen har vist seg å være smittsom. En del politikere fra forskjellige partier dro for noen år siden til Hellas for etter samme oppskrift der å vareta parlamentarismen som (endog i sin herværende form og endog **etter «retts»oppkjøret!**) påstås å være en uomgjengelig betingelse for at menneskerettighetene blir respektert og varetatt. De var riktignok ubudne gjester, men i mangel av panserdivisjoner, hjalp de seg over denne vanskelighet ved mangelfull folkeskikk.

Senere har samme forsøk med begrenset deltagelse vært forsøkt påny. Man møtte stengt dør.

Et siste forsøk er gjort ved henvendelse til NATO. Om resultatet ikke ble det tilsiktede, så er man ihvertfall der blitt klar over at der på visse politiske hold i Skandinavia hersker anelers mangel m.h.t. hva som foregår i verden idag i sin alminnelighet og i Middelhavet i særdeleshet.

VII.

I forståelse av at den for-

Diskusjonen —

(forts. fra side 1)

formert og interessert utenlandsk iakttagere gjøre klokt i ikke å overse opprøret.

Det eneste aspekt av student«protest» som alle godviljens folk er enig i er studentenes rett til å uttale seg om sine fagområder og deres læreres kvalifikasjoner — kort sagt om naturen av deres forberedelse for borgerskap, deres fremtidige rangering i en konkurransens verden og deres stilling i vår skrumpende «en verden».

Faren som ligger i denne nylig godtatte student«rett» er at ekstremister vil utnytte den hvis ikke uregelmessighetene blir berikiget i tide. Eventuelt foster forpurrelse vold og til og med blodsutgydelse, hvilket nettopp er hva en hård kjerne av ekstremister ønsker: ufornuft overtar ved gressrøttene og sprer seg til elementer blant fakultetene og myndighetene, slik vi har sett gjentatte ganger utenlands — og i det lange løp kan en revolusjonær situasjon utvikle seg, som vi også har sett utenlands. Norske studenter er mekt langt fra Sorbonne-forhold, som førte til general de Gaulles fall, men det storartede «studenterdemokrati» i Dovrehallen denne måned kunne degenerere.

De norske myndigheter er advart.

Ralph Hewins

underlige fortolkning av Trondheimsavtalen etter hr. Hartmanns dokumentasjoner heller ikke lar seg opprettholde, har man forsøkt å avlede oppmerksomheten fra det ved å gjøre konsekvensene for de myndigheter, som hadde ansvaret den gang, sammenholdt med deres uttalelser og fortellinger i 1945 av «statlige hensyn» som ærerørige.

Det ligger utenfor saken.

Når nu Trondheimsavtalen som norsk grunnlag for «retts»oppkjøret faller sammen, så kommer man uunngeelig bakover til Londonavtalen mellom tre medlemmer av den derværende junta og Moskva. Om denne avtalen utalte Johan Nygaardsvold at det var det verste han hadde måttet gå med på. Etter Trygve Lies beretning om forhandlingene i Moskva for å innhente approbasjon på avtalens detaljer, har dette ikke falt den tredje deltager Terje Wold, så tungt for brystet.

Hensynet til Londonavtalen forklarer også en rekke forunderlige embedsutnevnelser i de påfølgende år.

Boblen som brast

Så brast da boblen endelig. Verdens største historieforfalskning har Hartmann skåret tvers gjennom.

Kjennsgjerningene har vært kjent før og er ofte fremlagt, men de har alltid blitt feid vekk som «nazi-propaganda» fordi originalpapirene ikke var fremlagt. Nå ligger de på bordet i originalutgaver.

Men nå iler de frem fra alle kanter for å tette lekasjen, nu skal alt fortolkes og forvrennes — slik det alltid har vært gjort. Dette er jo livsfarlig for visse kretser.

Det er ellers grunn til å spørre idag hvor disse papirer har vært oppbevart slik at de har kunnet unngå dagslyset like til idag? Hadde det ikke vært mere anstendig å legge dem frem for 25 år siden for å unngå megen sorg og spare både liv og ære — rent bortsett fra alle de millioner som rettsoppkjøret kostet staten? Hvem skal betale dette?

Ja, idag kan det stilles mange og viktige spørsmål, men blir det gjort så går bare propagandakvernen i høygear for å fortolke og forvrengne spørsmålene. Det er imidlertid et spørsmål som bør stilles akkurat nå: Hvorfor blir ikke Blücher hevet så vi kan finne arkivet og dermed adressene på de virkelige kontaktmenn i Norge den 9. april 1940?

Eller kanskje vi bør vente litt lenger, til det er mere beleilig? Ja, kanskje vi burde venter til rette vedkommende har avgått ved en naturlig død?

Om ett spørsmål brenner naturligvis på hver leppe idag: Hva vil Stortinget gjøre? Skal det vente til en me-

VIII.

Londonavtalen kan ikke baseres på norsk lov — uanset om landet var i krig eller alliert med Vest-Øst. Hvilket siste benektes på begge hold.

Der står man nu. Det er «patriotenes» dilemma.

Det alminnelige folkevett lar seg ikke i det lange løp døyve hertillands. Ikke engang om det søkes holdt utenfor ved særdomstoler!

Olaf Holm

re beleilig tid det også? For eksempel i 25 år til så alle NS-medlemmer er borte? En leter vel nå med lys og lykte etter en «fortolkning» som er så vanntett at man kan henlegge saken på grunn av bevisets stilling.

Hvor er Albert Wiesener, han nevnte jo den internasjonale domstol? Utferdig papirene, herr Wiesener, la spillet gå for åpen scene.

Borten svarte så kjapt på spørsmålet sist: Rettsoppkjøret? Er det noe galt med det da? Ja, det er noe galt med rettsoppkjøret og har alltid vært det. Det er ikke bare Borten det er noe galt med. Idag ligger dokumentene på bordet, nå kan de lese det selv. Og dette er sikkert like viktig som alt det andre politikerne pusler med. Vi forlanger intet hode på et fat, men vi forlanger æresoppreisning for alle de uskyldige dømte i Norge. Ordne opp med det først! La Spania, Hellas og alle de andre leve i fred inntil skamflekken er fjernet fra uskyldige mennesker i Norge. X.

TILBAKEVENDEN FOR PERON?

Juan Perons personlige tiltitsmann i Argentina, Jorge Paladino, som nylig besøkte Peron i Spania, har overfor journalister erklært at Peron antagelig ennå før årets slut ville vende tilbake til Argentina med den argentinske regjeringens tillatelse. Han vil da overta den direkte ledelse av peronistbevegelsen i landet.

MENINGSTILKJENNEGIVELSE ØNSKES

I forb. med et arbeide ønskes flest mulig mening om årsaken til raseriet mot Det tredje Rike og mot NS her i landet. Hvilke krefter stod bak og gjør det ennå? Hva bør gjøres for å bryte alt det ødeleggende? Hva må reises som motvekt?

Denne avis kan bevitne at svarene ikke blir misbrukt.

Bill. i eksp. merket «Bedre fremtid ønskes».

*

Et apparat for leting etter metaller ønskes leiet.

B. mrk. «Prisforl.»

En gang rettsløs — var én gang for mye

NU ENNU EN GANG

Tidl. frontkjemper må mot sin vilje flytte fra sine barn og sitt barndomshjem p.g.a. separasjon. Håper på et krypinn, helst en leilighet, i Oslo eller meget nær. Er en ordensmann i god stilling. Eksp. anviser.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Regjeringen og vi

Det var de i våre rekker som ved siste stortingsvalg fremdeles etter 4 års skuffelser trodde på at den såkalte borgerlige regjering kunne bringe oss, eller for den saks skyld noen annen, noe godt. Selv var vi ikke så blåøyede. Vi har for lenge kikket partipolitikere i kortene til at vi ikke, som de gamle sa, skulle kjenne lusa på gangen. Vi skrev da også at sett fra vår synsvinkel kunne det ikke være noen grunn til å gi borgerlige partier våre stemmer. Og for den saks skyld heller ikke noen av arbeiderpartiene. Kort sagt: vi skrev at vi synes det mest fornuftige var ikke å stemme.

Med den baksmell de borgerlige partier fikk ved siste valg tror vi nok mange fulgte dette vårt råd, men det lar seg vel heller ikke nekte at mange syntes de visste bedre og fortsatte den håpefulle stemmegivning fra valget forut. Hadde de ikke det gjort ville vi ikke hatt noen regjering Borten idag.

Og kan noen idag med hånden på hjertet si at noen skade ville ha skjedd, enten det nå gjelder håp om å skaffe de urettferdig dømte oppreisning for den urett som er vederfaret dem i det Norge som våger å kalle seg en rettsstat, eller for den saks skyld når det gjelder forsvaret av et sundt «borgerlig» samfund?

For å ta dette med vår spesielle sak først, så har regjeringen Borten ingen interesse vist for å råde bot på uretten. Den har feigt og trofast vandret i de gamle spor trass i at det nå må være åpenbart for enhver, selv for partipolitikere, at det er noe fundamentalt galt med det såkalte rettsoppgjør. Når det gjelder statsministeren selv, så har han til og med gitt oss håp om at noe skulle skje uten å foreta seg det minste for å oppfylle forespeilingene. Han har ikke, slik han lovet, tatt saken opp med regjeringen. Iallfall har han ikke bemøyet seg med å gi Forbundet for Sosial Oppreisning noen beskjed om resultatet trass i flere purringer. Så for de tidligere NS-folk er det intet å håpe på i den retning fra denne regjering. Det må stå klart nå.

Hvilke «borgerlige» interesser er det så regjeringen varetar? Den er jo når alt kommer til alt bare en lapskausregjering som lar alt det onde skje og intet særlig godt. Den er ansvarlig for den høyst upopulære momsens med satser som betyr verdensrekord, og den var til og med så tåpelig at den trodde dette var godt valgagn!

Nå har den fremlagt et statsbudsjett som enhver sosialist burde gni seg i hendene over. Sosialiseringen skrider fremad, det offentlige overtar mere og mere av lønningsposen til folk, og så er man atpå til dumme eller freidige nok til å hevde at det vil hemme inflasjonen å legge økede avgifter på saker og ting som enhver vet vil bli kjøpt hva nå enn avgiften er, såsom bensin, tobakk, alkohol, fjernsynsgebyr, telefon m.m.m. Etter vår ringe mening vil det øke inflasjonen. Dertil kommer at man stikk i strid med folkets ønsker har øket særskatten til utviklingshjelp!

Hva slags underlig vanskaping denne regjering er viser best dette at Høyre har hoppet på dette budsjett som er stikk i strid med det partiet alltid har stått for. Når det så har gjort, så er det kun for å tekkes Venstre, en av de urolige partnere, og for dermed å kjøpe samarbeide om å presse Norge inn i Fellesmarkedet, slik storindustrien krever uten hensyn til norske livsinteresser. Senterpartiet på sin side er naturligvis naturbundet til å være en motstander av Fellesmarkedet og den jordbrukspolitikk som

der er lansert, men likevel homper gummimannen Borten med bare av hensyn til denne tåpelige regjeringen, som intet makter og intet vil annet enn å være regjering. Hva så Kristelig folkeparti gjør i denne forsamlingen vet bare Vårherre og Bondevik, som forøvrig også stadig går på akkord med det han står for bare av hensyn til «den borgerlige» regjering.

Nei, man har såvisst intet å hente der i gården.

I denne situasjon er det da interessant å merke seg den rolle Arbeiderpartiet har spilt i forbindelse med Hartmanns dokumentasjon omkring kapitulasjonsavtalen i Trondheim, en dokumentasjon som klart slår bena unnav hele «retts»oppgjøret. La gå med at man fremdeles halter litt i sannhetens forgård, at man riktig nok med Hartmann anerkjenner at den norske overkommando avsluttet Norges statlige krig, men hevder at dette skjedde bak eksilregjeringens rygg.

For de dømte NS-folk er det jo i og for seg likegyldig hvem som visste hva, så lenge det står fast at Norges krig ble avsluttet i Trondheim og at de som tok konsekvensene av det derfor ikke kan dømmes etter straffelovens paragraf 86 eller den landsvikanordning som bygget på denne paragraf.

Bare dette at det strides om forholdet blant ansvarlige, og til og med statslønede, historikere i dag er nok til å vise at NS-folk handlet i god tro og følgelig ikke kunne dømmes.

Og når så mange av de domfældte i dag grubler over sitt forhold til den regjering som påny har skuffet med det miserable budsjettforslag, så reiser naturligvis det spørsmål seg om Arbeiderpartiet nå er villig til å ta konsekvensen av de historiske og juridiske kjennsgjerninger det har hjulpet Hartmann til å legge frem for offentligheten. Kort sagt: å gå inn for at de dømte får æresoppreisning. skulle så skje, så trenger partiet visseilig ikke å ha noen bekymringer ansikt til ansikt med neste stortingsvalg. Og når alt kommer til alt er den ene sosialismen ikke verre enn den andre.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskabelig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Nok en sensasjonell Hitler-bok

Erich Kern sender ut første bind av en Hitlerstudie «Adolf Hitler und seine Bewegung.»

Vi nevnte nylig at dr. Ziegler hadde sendt ut en ny bok om Adolf Hitler med utsagn fra personer som kom i nær berøring med den døde tyske fører. Det viser seg at denne bok ikke er noen ensilig svale. I disse dager kommer det en ny interessant Hitlerstudie, som det er all grunn til å imøtese med interesse. Det er den kjente og produktive publisist (og tidligere offiser i Division Wiking) Erich Kern som på K. W. Schütz Verlag sender ut første bind av en Hitlerstudie han har arbeidet på i mange år.

Kern påtok seg den vanskelige oppgave trass i legenden, diffamering eller for den saks skyld forgudelse å oppspore sannheten om Adolf Hitler og hans bevegelse, vel vitende at en ansvarsbevisst historisk fremstilling bare kan bygge på kjennsgjerninger og ikke på propaganda.

Men nettopp sannheten er i vår tid med styrte meninger gjennom massemedier blit en mangelvare og det er derfor ikke noe ufarlig foretagende, noe en har sett helt ferske eksempler på også her i landet. Forlengst har den dirigerte historiefremstilling skapt av krigspropagandaen fremkalt en tilstand hvor propaganda blir tatt for

sannhet og sannheten fremstillet som propaganda.

Erich Kern har altså tatt risikoen med en ny dokumentasjon. Han har spurt dusinvis av overlevende Hitler-medarbeidere, studert alle slags publikasjoner, fra Shirer til Ziegler, og dokumenter forsåvidt de er forhånden. Av dette har det fremstått et historisk verk av første rang. Uten den vanlige svart-hvit-maling har forfatteren forstått å tegne et bilde av mennesket Hitler, med alle dets bestikkende fortrinn, men også med dets prinsipielle feil og feiltager. Ved siden av dette foreligger her for første gang en samlet historisk og kronologisk oversikt over NS-DAP fra starten og frem til makttovertagelsen.

Dette første bind har fått undertitlen «Der Parteiführer» og i et senere bind, «Der Staatsmann» vil forfatteren gi en omfattende oversikt fra 1933 til 1945 med alle de skjebnesvangre begivenheter.

Boken kan bestilles gjennom BOKTJENESTEN og vil bli levert straks den foreligger i salg. Prisen er innb. kr. 55,— for denne bok i stort format på ca. 400 sider, 24 sider bilder og grafiske fremstillinger.

DE ØSTTYSKE LAND REISER KLAGE MOT BRANDT I HAAG

Og fratar ham retten til å tale på deres vegne etter at han har sviktet dem.

27. september samlet 2000 østtyskere seg i Beethovenhalle i Bonn og konstituerte de ti østtyske land og en nødsforvaltning for dem. Formann i denne nødsforvaltning ble professor Bolko von Richthofen, som også holdt hovedtalen under møtet.

De ti østtyske land (og dermed mener vi ikke Ulbrichtland, men de gamle tyske østområder) vedtok en grunnlov og fastsatte 30 østtyske representanter i Bundesrat og 140 i Bundestag. Under stormende bifall ble Willy Brandt på grunn av underfundige bedrag av de fordrevne fratatt retten til å avgi erklæringer for Øst-Tyskland. Videre ble det vedtatt å innlevere en klage mot Brandt ved den internasjonale rett i Haag.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Vis verdighet og storsinn

Nå som murene begynner å sprekke, men vi er blitt gamle, hjelper det lite med grovt skyts. Det vil skade oss selv mest! La de store ord ligge!

Det er synd på de overvunne. Det ville være bra om vi kunne samle oss til å være en nasjon igjen.

Quisling sa: Oppfør dere sånn at dere blir elsket!

Nå er tiden til å huske det!

Anna Stang Havstad

Månadsbladet

FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgevar: Erling Seim, K i n n

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på sunn att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

«Vi vet ikke hvor mange nordmenn som er innblandet i narkotikamiljøet i København. Vi antar at det er ca. 200, men problemet er så nytt at det FAKTISK EKSPLODERTE I ANSIKTET PÅ OSS, og det er all grunn til å ta saken alvorlig . . .» sier vår fantastiske ambassadør i Danmark, tidligere AP-politiker Arne Skaug til Morgenbladet. Nå vet vi ikke hvor mange år vi har lest utførlige rapporter om norske (og andre) narkotikavrak nede i Kongens by, men så helt få er det ihvertfall ikke. Problemet har i lengre tid vært allminnelig kjent i Europas storbyer, deriblant vår egen nordiske. Men først nu har altså problemet eksplodert i ansiktet på diplomat Skaug! Hvor han har vært holdt tvangs-isolert i disse år vet vi ikke, men effektivt har isolasjonen tydeligvis vært. At hr. Skaug synes « . . . at det er all grunn til å ta saken alvorlig . . .» må imidlertid håpe på at der blir nedsatt en komité i sakens anledning?

besøket den tyske president på ny velkommen anledning til den vanlige oversvømmelse av skyldbekjennelser (riktignok ikke for seg selv, da han dengang som direktør i Hitlers rustningsmie «Rheinische Stahlwerke» var uunværlig og ikke kunne gjøre fronttjeneste, men til gjengjeld så meget mere for det tyske folk.) Besøk ved minnesmerket over de få nordmenn som falt i kamp mot Tyskland (et minnesmerke over de mange nordmenn som i den tyske

Wehrmacht falt mot Russland eksisterer ikke) og på «Hjemmefrontmuseet», hvor angivelige heltegjerlinger av norske partisaner er for-eviget, avrundet bildet. Faktisk finnes det forlengst ikke noe problem mere mellom Norge og Tyskland. Det skandinaviske land er i stor utstrekning henvist til Bundesrepublikken som står på annen plass når det gjelder norsk import og på tredje plass når det gjelder norsk eksport. — — *

Nye signaler i bokverdenen?

INTERESSANT BRITISK BOKSERIE

Mens bokhandlerdiskene bugner av bøker om marxistisk-bolsjevikisk ideologi og annen venstresradikal litteratur, må man lete med lys og lykte etter en skarpe bok med høyretendens. Riktignok kan en finne en og annen bok av forfattere som kaller seg konservative, men de er som regel fyllt av demokratisk koseprat av det mest impotente slaget, og derfor fullstendig unyttig for kunnskapshungrige personer.

Heldigvis har man ute i den store verden igjen fått åpnet øynene for det faktum at det eksisterer en betydelig politisk litteratur hvis innhold står sterkt i strid med den flom av samfunnsnedbrytende skrifter som kommer fra venstresiden. Dette er da spesielt tilfelle i Tyskland, men også i de engelsktalende land begynner det å komme ut bøker av betydelig interesse.

Et eksempel er den serie som det engelske forlaget Jonathan Cape har påbegynt i samarbeid med universitetsfolk om høyreideologisk litteratur. Man må finne seg i at bøkene har en såkalt «objektiv» innledning, men seriens store fortjeneste er at den bringer frem i lyset stoff som hittil har vært vanskelig tilgjengelig.

Som de to første bind er utgitt: «Gobineau»: Utvalgte politiske skrifter og «Det franske høyre fra de Maistre til Maurras», og flere bind, bl. a. omhandlende Alfred Rosenbergs skrifter, er under forberedelse. Av de to utgitte bøker er boken om Gobineau spesielt av interesse.

Arthur de Gobineau som levde i midten av forrige

århundre, og som er helt ukjent for folk flest, er blant de innvidde kjent som «rasismens» far, da han var den første som tok opp problemene om de forskjellige raser og forholdet disse imellom til omfattende behandling. Hans hovedverk «Essay om de menneskelige rasers ulikhet» er delvis gjengitt i boken. Det er et betydelig verk og derfor karakteristisk nok blitt forbigått i taushet av dagens likhetsprofeter. Gobineau hevder den hvite rases overlegenhet fremfor den gule og den svarte, men samtidig forutser han dens ned- og undergang på grunn av dens individualisme og dens tilbøyelighet til å blande seg med de andre. Derfor er grunntonen i boken svært pessimistisk.

Vi skal senere komme tilbake bl. a. med utdrag av denne bemerkelsesverdige bok, som så lenge har vært upåaktet av tenkende mennesker. Snorre d.y.

De sovesyke

En ting er en sedant diplomat, noe ganske annet og adskillig verre er at Arne Skaug er så typisk for vårt system og dets «Establishment». Forblindet, tregt og handlingslammet står man overfor folkelegemets indre sykdommer. Det som under et sekkebegrep sorteres som narkotikaproblemer er i vårt land ennå intet stort problem tallmessig sett. Tilfellene er lett registrerbare og overskuelige. Ja, man vet faktisk som regel konkret hvem ofrene er. Således leser vi i en repartasje i Morgenbladet: «. . . vi befin-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Her kommer de kjempende hirdfolk

9.

Denne sangen var kanskje ikke av de mest kjente, men den fortjener likevel sin plass i denne serie fordi den gir et så godt inntrykk av det som rørte seg i ungdommens sinn dengang:

1. Her kom-mer de kjem-pen-de Hird-folk i tropp. Vi
al le tar kam-pen for sam-lin-gen opp. Vårt
ban-ner vi he-ver- og Nor-ge det kre-ver at
lan-det skal at-ter bli fritt og vårt. Vi
hil-ser vel-kom-men hver mo-di-ge mann med
tro på det ny-e un-ge fed-re-land. Bli
med i vå-re rek-ker be-stem dig i-dag, og
sam-men vi går mot den ny-e dag. Vi ny-e dag.

2. Vi går med vårt Solkors den nye vei,
vår Fører i spissen, vi svikter ham ei.
Vi sverger å kjempe med klippefast tro
for Norge, det land hvor kun nordmenn skal bo.
: / : For Hirten marsjerer mot framtidens land
og lyser forgangne tider i bann.
Det fenger i ungdom i by og på land
og skaper en fylking på marsj med sang : / :

Ovenstående bilde har vi klippet i den tyske NATIONAL-ZEITUNG. Teksten var som følger:

«Allerede gjennom sitt ytre gjorde bundespresident Heinemann det klart for nordmennene hvilket for-trinn de har med sitt statsoverhode. (På vårt bilde fra venstre til høyre: kong Olav V, Heinemann, kron-prins Harald). Likevel bød stats-

ner oss i Bispegaten. 10-12 ungdommer står samlet i skyggen under en betongbro. De har en gjennomsnittsalder på omkring 15 år. Der har De våre unge sniffere, sier politimannen fra forsetet . . .»

Ja, men hvorfor i all verden gjør man ingenting med disse unge sniffere? Politiets ansvar er det selvfølgelig ikke, de er bare et redskap for samfunnets lederskap. Og våre makthavere ser sykdommen, men lar den bre seg. De narkomane må selv ville være med på behandlingen, man må være human, forsiktig og forståelsesfull . . . Frasen om å forstå folk ihjel har vel aldri vært nærmere sin bokstavelige virkelighet.

Ny kurs

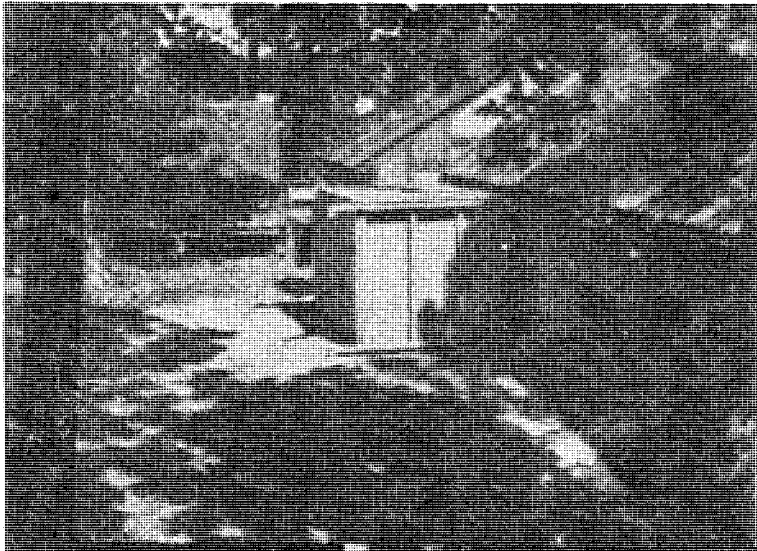
For dessverre har ikke alskens liberale reformer, sosiolog-prat og psykologdulling minsket kriminalitet, narkomani og alkoholisme i vårt samfunn. Tvertimot foregår en stadig økning på dette område, og ansvaret ligger klart hos de nevnte kretser.

Utgangspunktet må derfor være. Den sunne del av folkelegemet må vernes, den syke utskilles og isoleres. De som selv setter seg utenfor den sosiale sammenheng må behandles derefter. Det er umulig å gå omkring og håpe på å komme noen vei med snillhet. Politimannen i (Forts. side 8)

FOR 25 ÅR SIDEN:

Det offisielle drap på Vidkun Quisling

Slik det skildres av en bedrøvelig dansk tilskuer og av en tydeligvis vel informert innsender i MORGENPOSTEN.

Retterstedet på Akershus, hvor man tok livet av Quisling.

Det er en spesiell dag idag, den 24. oktober 1970. For 25 år siden tok den nyopprettede norske «rettsstat» livet av Vidkun Quisling etter å ha dømt ham i en farceaktig rettskomedie på falske anklager som hvilte på en historisk løgn.

Naturligvis kan ingen hindre skrupuløse makthaver i å bruke sin makt til å «dømme» og ta livet av politiske motstandere. Det har vært gjort til alle tider og i alle land. Men Norge er noe nær alene om å la dette skje under påberopelse av landets normale straffelov etter at man har staset opp uretten og maktmisbruket med en falsk historielegendes fjær.

Hvorledes bakgrunnen for «rettssaken» mot Vidkun Quisling var får man kanskje det beste inntrykk av gjennom dagens strid om de uttalelser Ralph Hewins be-

retter om fra sin samtale med kong Haakon i 1944. Uttalelsene har nylig vært frisket opp igjen i det tyske ukeblad «Der Spiegel» og det har tydeligvis ikke vært hyggelig for hatets apostler fra dengang (og evige jøder av i dag) å bli presentert for atmosfæren de skapte dengang. Den som gjenspeiler seg i de gjengitte uttalelser av kong Haakon om ikke bare å ta livet av Quisling, men å gjøre prosessen mest mulig pinefull. Han skulle henges (Legg merke til at kong Haakon også her forvekslet britisk praksis med norsk) tre ganger.

Nå var det i og for seg ikke noe nytt og sensasjonelt i den blodtørst disse uttalelser ga uttrykk for og atmosfæren stort sett i den allierte leir, som var blitt et offer for sin egen uhemmete hets- og hatpropaganda. Vi minner om avlivningene av tyske ledere i Nürnberg. De foregikk som kjent ved hjelp av så tykke rep at ofrenes dødsdøds kamp skulle vare lengst mulig. Og det ble den da også. Det berettes at feltmarskalk Keitel hang der i et kvarters tid før livet ebbet ut. Ingen av dagens moralsk rystede hadde såvidt vi har bemerket noe å si til denne de vestlige demokratiens humane rettspraksis. Så hvorfor så rystet over at man hadde skapt en lignende atmosfære her hjemme?

Vel, Quisling ble ikke hengt tre ganger — ikke en heller. Drapet skjedde ikke slik folkekongen hadde tenkt seg det i britisk regi gjennom hengning. Han ble isteden skutt ned på Akershus.

Men denne sceneforand- (Forts. side 7)

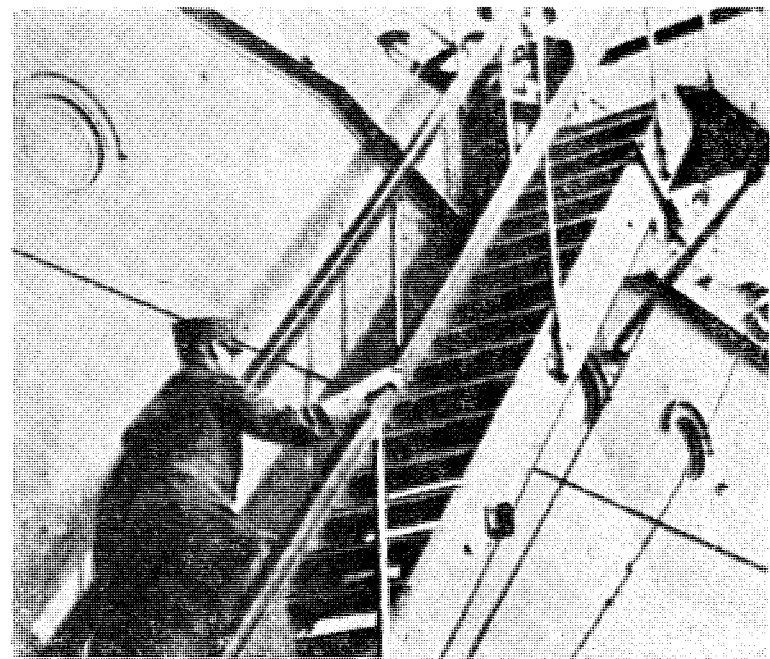
Besøk hos nygaardsvoldfolkene før rømningen

Hartmann bekrefter at kong Haakon ville bli igjen og gir glimt av stemningen hos dem som etter sigende skulle fortsette krigen.

I sin artikkel i AKTUELL for 3. oktober gir statsstipendiat Sverre Hartmann en overbevisende fremstilling av hvor fjernt det var fra rømningenes tanker å fortsette krigen med Tyskland da de mere eller mindre motstrebende lot seg bringe over til England på et britisk krigsskip. Så overbevisende at det henger fullstendig i luften det forsøk Hartmann og hans trykningsvillige vensterradikale hjelpere ellers gjør på å fremstille det slik at general Ruge og hans menn handlet bak eksilfolkenes rygg i sine avtaler med den tyske overkommando. Sist var han jo inne på dette under et diskusjonsmøte i Det Norske Studentersamfund, hvor han hevdet at det han kaller «tilleggsavtalen» til selve kapitulasjonsavtalen (11. juni 1940 i Narvik) ble holdt hemmelig for eksilregjeringen i London fordi «Ruge ikke våget å røbe de faktiske forhold etter fredsslutt», som Aftenposten refererer det.

Dette er naturligvis mere eller mindre vrøvl, eller kanskje rettere en nødvendig konsesjon til det vensterradikale AKTUELL som har latt ham slippe til med så farlig stoff og til SUF-makthaverne i Studentersamfundet som er ute etter noe ganske annet enn den historiske sannhet og juridiske anstendighet, nemlig å komme de forhatte offiserer til livs. Det er jo ikke nye toner i kongeriket Norge, det var samme innstilling som i siste instans førte til 9. april 1940.

Men, rent bortsett fra dette er det en interessant sammenstilling Hartmann gjør i nevnte artikkel i AKTUELL av uttalelser i dagbøker, an-

Var det tvunget og uvillig kong Haakon forlot Norge?

dre skrifter og på annen måte fra folk som fulgte begivenhetene på nært hold under sammenbruddet i juni 1940 som førte til at Norge avsluttet sin statlige krig med Tyskland og dermed umuliggjorde bruken av straffelovens paragraf 86 (om militært forræderi) på senere handlinger under verdenskrigen. En må vel være den reneste professor Skodvin for ikke å forstå eller ville forstå de klare historiske facts som her foreligger.

Først og fremst slår Hartmann fast at en må bedømme hendelsene ut fra det foredrag statsminister Nygaardsvold holdt for regjeringen da den fattet vedtaket om å kapitulere, 7. juni 1940. Da Koht på dette tidspunkt var anderswo engasjert var det kirkeminister Hjelmtveit som utarbeidet foredraget, som bl. a. inneholdt følgende avgjørende passus for bedømmelsen også av senere proklamasjoner m.v.: «Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen.» Hartmann understreker med rette at det her klart og tydelig står at det er krigen i sin helhet og ikke krigen i Norge det er håpløst å fortsette.

Hjelmtveit har som kjent skrevet en bemerkelsesverdige bok, «Vekstår og vargtid», som skildrer situasjonen og hendelsene. Og Hartmann analyserer meget inngående det som der står. Han peker bl. a. på at det var stort oppstyr blant statsrådene da det ble spørsmål om å forlate Nor-

ge med kurs for England. Om dette heter det i Hartmanns artikkel bl. a.:

«Under diskusjonen om hvorvidt det lot seg gjøre å få et par av statsrådsfamiliene som var i Sverige, over til Tromsø i tide, for avreisen, hadde statsminister Nygaardsvold til og med sagt at han ikke ville reise til England, men til Finland, hvis det ikke ble tid til å få familien med.»

Dette var altså sjefen for den regjering som etter sigende ville «fortsette krigen!» Og Hartmann fortsetter:

«Ved andre anledninger var stemningen så amper at det så stygt ut for regjeringens fortsatte eksistens. Og hadde ikke britene og franskmennene utsett evakueringen av de siste tropper pluss den norske konge og regjering til 7. juni — med tanke på svaret fra Tyskland på forslaget om demarkasjonslinje, «ville resultatet antagelig blitt enten at hele regjeringen var blitt igjen og senere reist enten til Finland eller til Sverige, eller (Forts. side 6)

Quisling mottar dødsdommen, avsagt av de politiske motstandere i særdomstolen.

Den danske politimann Aage Seidenfaden, som var invitert som tilskuer til drapet på Quisling i offentlig norsk regi.

Johan Anker var en personlig venn av kong Haakon og gjorde sitt for å få ham til ikke å forlate folk og land.

Besøk hos Nygaardsvoldfolkene — —

(Forts. fra side 5)

også at Regjeringen var revnet, og at en del var reist hit og en del dit. Jeg tror ikke at det hadde vært mulig å holde regjeringen samlet om å reise til England.»

Da det som nevnt her i FOLK OG LAND for en tid siden kom en offisiell britisk beretning om disse hendelser ble det stort norsk skrik i den dertil innrettede presse og våre legendeforsvarere styrtet frem med påstander om at det var uriktig det britene hevdet at kong Haakon ikke ville være med til England, men nærmest ble tvunget med.

Også dette får nærmere belysning i Hartmanns artikkel. Han nevner først at Hjelmtveit i sin bok anfører at «Kongen var samtd i at en nå gikk til forhandling med tyskerne om en demarkasjonslinje. Under en senere konferanse med den samlede regjering, fremholdt Kongen at dersom tyskerne ikke ville gå med på en demarkasjonslinje, så fikk en forhøre seg om tyskerne ville gå med på en alminnelig forhandling. Regjeringen var samtd i også å søke å holde denne utveien åpen.»

Såvidt vi kan se stemmer dette nøyaktig med det Ralph Hewins har anført. Tyskerne gikk som kjent ikke med på forslaget om en demarkasjonslinje og isteden måtte da general Ruge oppta de forhandlinger med tyskerne som Kongen pekte på, forhandlinger som førte til Trondheimsavtalen.

Hartmann skriver da også:

«Såvidt vites er det første gang det så tydelig er blitt gitt til kjenne at Kongen og Regjeringen på et så sent stadium var innstillet på direkte og alminnelige forhandlinger med fienden.»

I samme forbindelse kommer Hartmann også inn på kong Haakons innstilling dengang. Han skriver at «Atmosfæren omkring kongens avreise fra Tromsø var nok ikke så friksjonsfri som den norske rapporten synes å tyde på. Kong Haakon var utsatt for et hårdt press, bl.a. fra Johan Anker om å bli tilbake og bryte med regjeringen. På bakgrunn av sin lojalitet mot norske interesser bøyde dog Kongen seg for regjeringens beslutning, og reiste — —»

Det kan vel her riktignok settes et spørsmålsteget ved hva som var «norske interesser», spesielt på bakgrunn av Hjelmtveits avsløringer om at de måtte tre i bakgrunnen for statsrådenes private ønsker om straks å få

Det var general Lindbäck-Larsen som også forfattet 6. Divisjons forslag om at kongen og hans råd skulle forbli i Norge og slutte fred med Tyskland, skriver Hartmann.

sine familier med. Det er vel kanskje også dem som mener at i en slik stund burde kongen ha brukt sin kongelige myndighet til å handle slik han selv fant riktig.

Det er på bakgrunn av dette at det offisielle britiske verk skrev som det gjorde og som vanlig fikk stormende norsk protest. Det britiske verk forteller at det var britene som ved månedskiftet mai/juni, da de alliertes evakuering var avsluttet, foreslo for nordmennene å ta opp igjen planen med tyskerne om en demarkasjonslinje. Da det mislykkedes bestemte Kongen og Kronprinsen seg likevel til å bli i Norge. Imidlertid samtykket Kongen og Kronprinsen senere, den 5. juni, **under sterkt britisk press**, i å komme til England.

Johan Anker har gitt Odd Nansen et referat av det som hendte like etter regjeringens avreise dengang og Hartmann har fått anledning til å se Nansens dagboksoppteget om saken. Vi gjengir etter Hartmann:

«Johan Ankers beretning var meget interessant, og ga et godt bilde av situasjonen i Nord-Norge før kongen, kronprinsen og regjeringen reiste. Han hadde

brukt all sin overtalelsesevne til å få kongen til å kvitte seg med regjeringen — som, som han fremholdt for kongen, ikke lenger hadde noen tillit hos det norske folk. Kongen hadde innvendt at dette ville være å gjøre opprør — og Johan Anker hadde da oppfordret ham til å gjøre opprør. Kongen hadde da vært meget i tvil om hva han skulle gjøre — og var nærmest av den oppfatning at han skulle følge Johan Ankers råd og bli i landet.

Han hadde skrevet et brev til den engelske minister Dormer som J.A. overbragte og som han fikk lese før han overbragte det. I brevet sto det at England måtte regne med den mulighet at kongen bestemte seg til å bli i landet (!). Han bestemte seg altså ikke til det, regjeringen — og muligens Dormer (noe som vel nå bekreftes at det offisielle britiske verk) — fikk overbevist ham om at det var rett å dra ut av landet. J.A. fortalte at han ga opp videre overtalelser. Kongen fikk reise. Men han gjorde enda flere forsøk på å få kronprinsen til å bli. Disse forsøkene ble altså forgjeves — men kronprinsen hadde vaklet sterkt.»

Om det kan man jo ellers lese i UK's vel noe friserte gjengivelse.

Det var som kjent ellers ikke bare Johan Anker som ville at kongen skulle bli i Norge og dele kår med landets befolkning. Det har som man vil vite lenge vært kjent at sjefen for 6. divisjon, som ble medbragt til England av eksilfolkene, ønsket at kongen og hans regjering skulle forbli i Norge og også slutte en formell fred med Tyskland. Noen har antydnet at dette forslag var grunnen til at Fleischer ble bragt med som et slags gissel. Imidlertid understreker nå Hartmann i sin artikkel at det var Fleischers stabsjef som var forfatter av nevnte forslag. Og slik dukker da general Odd Lindbäck-Larsen opp påny. Det var nemlig han som var Fleischers stabsjef. Og det kaster kanskje også mere lys over den virksomhet generalen senere utfol-

det, men som han nå ikke vil være ved fordi den strider mot legenden om den fortsatte krig. I Fleischers (Lindbäck-Larsens) forslag av 4. juni 1940 til regjeringen heter det:

«Vi har gjort vår folkerettslige plikt. (Forsvart nøytraliteten. Vår bemerkning.). Det gjelder å skaffe vårt folk freden tilbake. Det er hittil ikke inntruffet noe som tyder på at vi må kjøpe freden med kapitulasjon. I allfall er det en plikt mot dem som ofret sitt liv for landet først å søke å redde det.

Da det er fastslått at kampen i Norge ikke skal fortsettes, anbefaler Divisjonen at Den Kongelige Regjering innleder forhandlinger om våpenstillstand og fred. Det er en verdig løsning.»

Ellers peker Hartmann i sin artikkel også på andre interessante sider når det gjelder Nygaardsvoldregjeringens flukt til England. De tre hovedmotiver som lå bak den var ifølge Hartmann (og dokumenter han påberoper seg):

1. Å hindre kongen og regjering i å komme under tysk kontroll og dermed gjøre det lettere for Hitler å inkorporere i Stor-Tyskland — etter et folkerettslig debellatio.

Vi skal la dette punkt ligge. Det er vel høyst tvilsomt om det noensinne har foresevet Hitler noen annen inkorporering av Norge i Stor-Tyskland enn en lignende norsk deltagelse i et europeisk samarbeide som man nå tilstreber i Fellesmarkedet, og som i enda videre utstrekning forgår i NATO. Quisling oppnådde jo trass i alle jøssingenes intriger erklæringer i den retning fra Hitler og han var en trofast vokter over norske interesser på dette punkt. Det kunne kongen også ha vært.

2. Å sørge for å holde handelsflåten på norske hender, m.a.o. hindre at britene tok den som kollektiv prise.

Og her er vi vel ved der Pudels Kern. Det var av hensyn til skibsrederne vi fortsatt måtte ofre lov og blod

på dødsseilas for England. Og våre britiske venner hadde jo et førsteklasses pressmiddel i den handelsflåte de aktet å bemektige seg hvis vi ikke fulgte His Masters Voice til punkt og prikke. Det var vel kanskje også derfor kong Haakon fulgte med på ferden — og for alt vi vet Nygaardsvold også.

3. Å sørge for at Norge hadde en suverene regjering som kunne sette seg ved forhandlingsbordet etter en alliert seir.

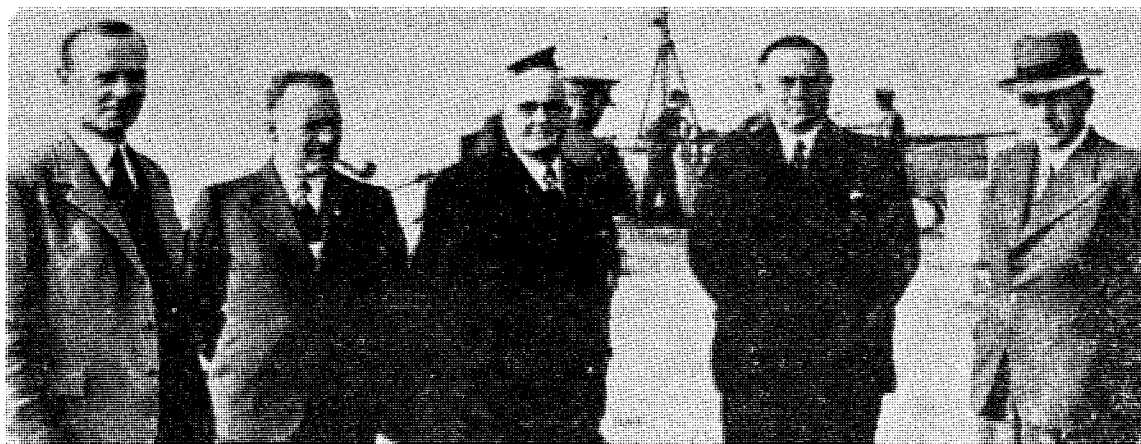
Noe særlig forhandlingsbord å sitte ved ble det jo ikke — naturlig nok etter den norske krigs avslutningen. Og når det gjelder dette med en alliert seir, så så den vel temmelig fjern ut dengang med Tyskland som seierherre overalt, med England som isolert, og med USA og Sovjetsamveldet som nøytrale. En måtte vel heller regne med en tysk seier som det overveiende sannsynlige. Og hva da?

Jo, da har man bakgrunnen for Quislings handlemåte, først da han etter at tyskerne hadde sikret seg alle nøkkelpunkter i Norge forsøkte å opprettholde norsk suverenitet også i disse okkuperte områder ved sin regjeringdannelse 9. april om eftermiddagen, og senere ved sine ustanselige henvendelser til Hitler om Norges fremtid, sin kamp med Terboven og sin regjeringdannelse i februar 1942.

Også dette siste har naturligvis interesse, men først og fremst gir jo Hartmanns fremstilling et klart bilde av at det var alt annet enn fortsatt krig de tenkte på rottene som forlot det synkende skib i 1940 etter selv å ha foranlediget forliset. I denne sammenheng bør nevnes at for Koht var det vesentlige å bortforklare rømmingen: «Eg tenkte på den verknaden det ville gjera på det norske folket om regjeringa rømte landet, og eg tok alt til å laga i hovudet ei kunngjering om avferda slik at ho ikkje skulle gjera alt for stor skade for framtida for landet.» (Og for de impliserte?)

De proklamasjoner som Koht var far til og som man senere har påberopt seg må derfor sees på bakgrunn av dette ønske om å bortforklare rømmingen. Koht har jo ellers i sine skrifter gitt uttrykk for hvorledes stemningen var blant de rømlinger som skulle «fortsette krig». De drøftet hva de skulle leve av i eksil. Nygaardsvold sa han var for gammel til å begynne på bryggen igjen og Koht selv trøster seg med at han vel kan få noe skrivearbeide i USA!

Men så ordnet altså England — og skibsrederne med levebrødet!

Før man havnet ombord i det britiske krigsskip for å bli med til England var det stor strid i regjeringen. Gubben selv ville like gjerne dra til Finland og fikk de ikke familien med fikk hele den «fortsatte krig» være

Hans S. Jacobsens klage til Europarådet

«mot den norske rettsstat»

Vi nevnte i forrige nummer at Hans S. Jacobsen 25. september d.å. sendte en klage til Generalsekretæren i Europarådet, Strassbourg. Klagen lyder i helhet slik:

I.

Undertegnede Hans S. Jacobsen tillater seg herved på egne vegne og som eksponent for den menneskegruppe i Norge som etter siste verdenskrig ble forfulgt for angivelig landsforræderi under den tyske okkupasjon av Norge, å klage til Den europeiske Kommissjon for Menneskerettigheter.

Klagen gjelder ett enkelt men vesentlig punkt i Norges Høyesteretts dom av 1. april 1970 i privat straffesak mellom meg og tidligere stortingsrepresentant Sverre Løberg.

I denne dom stadfester Høyesterett det, såvel i rettslig som i faktisk henseende, uriktige grunnlag for det etterkrigsoppgjør som fulgte etter opphøret av den tyske okkupasjon av Norge.

Uholdbarheten av oppgjøret gjelder flere forhold enn det som er gjenstand for denne klage. Men når det gjelder spørsmålet om den historiske sannhet og den rettslige forståelse av den avtale som 10. juni 1940 ble inngått mellom den tyske og den norske overkommando om at samtlige norske stridskretter la ned sine våpen for verdenskrigens varighet, er det etter 1953 framkommet så vesentlige nye supplerende opplysninger, at klagen ikke kan avvises som gjeldende et forhold fra før 1953.

Således forelå dengang ingen redegjørelse fra den mann som på vegne av Den tyske Overkommando formulerte og undertegnet avtalen, nemlig nåværende general Buschenhagen. Tidligere hemmeligholdte dokumenter av åpenbar relevans er også kommet fram.

Partene var under saken enige om at det her nevnte spørsmål var det viktigste tvistepunkt. Den menneskegruppe i Norge som etter okkupasjonen ble forfulgt i rettslige former — henimot 100 000 nordmenn (med familie og pårørende omkring 1/5 av landets befolkning) ble beskyldt for landsforræderi — ble av såvel rettsapparatet som av opinionen ansett som landsforrædere og skyldig etter den norske straffelovs § 86. Det langt overveiende antall av de dømte var uskyldige. § 86 setter straff for den som «under en krig hvori Norge deltar eller med en sådan

krig for øye, yder fienden bistand i råd eller dåd.» Mange av de rettsforfulgte har forsvart seg med at Norge etter 10. juni 1940 ikke lenger deltok i krigen i lovens forstand, og at deres landssvikstempel derfor er uberettiget. Da stemplet og den dermed sammenhengende diskriminering opprettholdes den dag i dag, er behovet for denne gruppes beskyttelse av sine menneskerettigheter sterkt levende også i dag. Det her anførte vil bli nærmere påvist, og jeg mener derfor at det kronologiske vilkår for denne klages henvisning til behandling av domstolen er tilstede.

De øvrige kompetansevilkår foreligger også. Den innklagede stat Norge er kontraherende stat i samsvar med art. 63.

Den påklagede krenkelse rammer undertegnede og den menneskegruppe jeg representerer med diskriminering som følge av politisk eller annen mening, jfr. art. 14.

Grunnvilkårene for domstolens behandling skulle etter dette være tilstede.

II.

Saksforholdet er i korthet følgende:

Den britiske publisist — journalist og historiker — Ralph Hewins utga i 1965 på W. H. Allens forlag i London boken «Quisling. Prophet without Honour». Den kom neste år i Amerika.

Undertegnede norske forlegger og forretningsmann lot boken oversette til norsk og utga den i 1966. En daværende norsk stortingsrepresentant Løberg angrep meg heftig for dette i en serie foredrag og avisintervjuer, og stemplet meg gjentatte ganger som en grovkalibret historieforsker.

Etter norsk lov har jeg rett til å forlange en slik beskyldning mortifisert, hvis dens sannhet ikke blir bevist. Jeg anla privat straffesak med krav om mortifikasjon, men ikke om straff eller erstatning. Løberg bebudet sannhetsbevis, og oppga til dekning herfor 15 punkter, som alle er hentet fra den originale tekst i Hewins' bok. Jeg har hva disse punkter angår bare stått for oversettelsen. Jeg har ment at teksten var faktisk riktig, men har intet ansvar for for-

fatterens vurderinger. Enkelte etter min oppfatning uvesentlige uriktigheter kom frem under saken, men intet var forfalsket fra min side. Allikevel ble den grove forfalskningsbeskyldning funnet sannhetsbevist av Oslo Byrett 21. april 1969 og stadfestet av Norges Høyesterett 1. april 1970. Jeg understreker at forfalskningsbeskyldningen ble funnet sannhetsbevist i det punkt denne klage gjelder, hvor jeg intet har forfalsket, men hvor jeg med støtte i de allerede dengang og enn mere i dag foreliggende opplysninger er enig i forfatterens standpunkt: Norge deltok ikke i krigføringen i straffelovens forstand etter 10. juni 1940. Dette standpunkt er ikke bare ingen forfalskning. Det er den historiske og juridiske sannhet.

Underinstansens bevisbedømmelse kan etter norsk rett prinsipielt ikke overprøves av Høyesterett i straffesaker. Og da en ren mortifikasjonssak hos oss behandles etter straffeprosesslovens regler, innlot Høyesterett seg ikke på overprøvelse av faktum. Under dissens 4 mot 1 stemme stadfestet Høyesterett Byrettens dom. Løbergs usanne og ærekrenkende karakteristikk av meg fikk dermed Høyesteretts velsignelse.

Det er lett å påvise at begge dommer i hvert fall er uriktige i det punkt som er gjenstand for denne klage. Jeg mener at dommen også i de øvrige punkter er uriktig, men det vil neppe være praktisk å belaste Menneskerettighetsdomstolen med hele dette kompleks. Klagepunktet som har nr. 7 i den norske saks nummerering, er imidlertid så viktig for den diskriminerte menneskegruppe, og samtidig så uforvarselig behandlet i Norge, at det er et skrikende behov for Menneskerettighetsdomstolens beskyttelse.

III.

Til belysning av sammenhengen og problemstillingen i saken tillater jeg meg å fremlegge:

1. Den mellom Den tyske Overkommando og Den norske Overkommando 10. juni 1940 inngåtte generelle avtale om våpenleggelser i original tysk tekst.
2. Oslo Byretts dom av 21. april 1969.
3. Allikeerklæring av 1. mai 1969.
4. Norges Høyesteretts dom av 1. april 1970.

Det offisielle drap —

(Forts. fra side 5)

ring betød ikke at atmosfæren hadde endret seg syndelig. Også nå skulle ofret plagges mest mulig og vente på den endelige fullbyrdelse. Om dette berettet den ufysiske representant for datidens danske rettsstat, politidirektør Aage Seidenfaden i en bok han utga i 1957 eller 1958 «I politiets tjeneste». Boken fikk også bred omtale i norske aviser dengang gjennom telegrammer fra nidkjære pressefolk. Og en kan vel gå ut fra at med fra drag av den danske Seidenfadens hatefulle utsmykninger får man her vite iallfall noe av sannheten.

Seidenfaden forteller at han ble sendt til Norge av den danske regjering for «å være tilstede ved den første henrettelse etter krigens slutt», noe som jo naturligvis var tøv. Det hadde foregått både mord og drap i offentlig regi i begge land før Quisling falt som offer.

Henrettelsen var fastsatt til kl. 24.00, men ble utsatt til kl. 2 natt med den dødsdømte ventende på eksekusjonen, av hensyn til den danske tilskuer Seidenfaden, som var blitt forsinket, forteller han.

Vi lar telegrammene fra dengang fortelle videre:

Gjennom tre militærsperringer gikk turen til Akershus, hvor Seidenfadens gode venn, politimester Welhaven, ventet ham. Straks etter kom en politibil kjørende med Quisling, som så temmelig blek ut, men kunne gå selv til muren, stilte seg opp og ble bundet, hvorefter tolv norske politifolk skjøt ham. Ved undersøkelsen viste det seg at han hadde fått ni kuler i seg.

Jeg kan ikke egentlig si, skriver Seidenfaden, at den-

I de 3 sistnevnte dokumenter er avmerket med rødt hva som særlig refererer seg til punkt 7.

Jeg sitter inne med et omfattende materiale vedrørende saksforholdet, men jeg vil nødig belaste Kommisjonen unødvendig med stoff.

Jeg er villig til å komme til personlig konferanse, for nærmere klarleggelse sammen med min advokat, høyesterettsadvokat Albert Wiesener, Oslo. Jeg tror det vil være praktisk i denne usedvanlige sak.

Vi behersker begge tysk og engelsk. Men jeg går ut fra at det er tilstrekkelig at klagen, som må være inne innen fristen 1. oktober, sendes på vårt eget språk.

Oslo, 25. september 1970.

I ærbødighet
Hans S. Jacobsen

ne henrettelse — den første jeg opplevet — gjorde noe særlig voldsomt inntrykk på meg, dels fordi jeg var forberedt, og dels fordi jeg inderlig undte Quisling å bli skutt (!). For meg var det nærmest som en film å se på.

Såvidt vår hyggelige danske venn, som etterpå dro ned til politimester Welhavens kontor, hvor man tok seg en drink ovenpå det hele.

Det foreligger ellers et bemerkelsesverdig norsk innlegg i forbindelse med den nye strid om hva kong Haakon sa eller ikke sa i 1944. Innlegget er inntatt over to spalter i MORGENPOSTEN og vi skulle anta at bladet ikke har tatt det inn uten å forvise seg om innsenderens pålitelighet og kjennskap til det han skriver om. Det er ellers undertegnet «Leser» — noe som jo er naturlig i den berømmelige norske rettsstat hvor sannheten og ytringsfriheten forfølges både privat og gjennom politiet (jfr. Hartmanns dokumentasjon). Men, dette er altså hva innsenderen skriver:

«SLIK DØDE QUISLING»

har De som overskrift på første side 11. sept., hvori det tillegges Kong Haakon, iflg. «Der Spiegel», at han som hevnakt har sagt at «Quisling skal henges tre ganger».

Det er korrekt at Kongen har sagt dette, men ikke i forbindelse med Quisling-saken 1945, men på en pressekonferanse i London 1944. Det er korrekt at det skulle arrangeres to såkalte «mislykkede» hengningsforsøk, for så å lykkes tredje gang.

Hva tiden for henrettelsen av Quisling angår, så er det riktig at denne ble noe utsatt, idet han ble hentet 02.00 fra sin celle, og kjørt til Akershus, og der ble ventetiden meget over en time innen skuddene falt.

Han anmodet om å slippe bind for øynene, men dette ble avslått. Derimot ble han innvilget å trykke hver av militærpolitiet i hånden med noen ord om at de ikke måtte tenke på dette i fremtiden. Det er på det rene at endel av politifolkene unnlot å sikte.

Quisling viste hele tiden en ro, selv om han sikkert skalv av kulde. Hans siste brev gikk til Kong Haakon, men ikke om bønn om å slippe dødsstraff, men sannsynligvis en redegjørelse. Han ba ikke om svar, og fikk selvfølgelig heller ikke noe så dant.

Dette brev måtte vel nå etter 25 år kunne offentliggjøres.

(Forts. side 8)

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

Morgenbladets reportasjer sier: «... Spør De meg personlig, så mener jeg at hele bunten burde bringes i arbeidsleir. Jeg tror alle sammen ville ha best av en slik ordning, ikke minst de innbragte selv...». Det er en enkel, men riktig løsning.

Øystein Ulv

Borgervern

Ved et par anledninger i den senere tid har borgervernstanken igjen blitt fremkastet, nå senest av et idrettslag i Tromsø som har sett seg lei på politiets manglende evne til å ta seg av pøbel som bl. a. har øvet hærverk på lagets klubbhus. Vi synes at det er positivt at noen endelig reagerer på den stadig mer omsegripende forpøbling av samfunnet og er villige til å begå selvtækt, som det visstnok kalles ifølge lovens bokstav, for å hindre denne utvikling.

Ettersom politiet idag er underbemannet over hele landet og i tillegg har fått den ene armen bundet bak ryggen av utilstrekkelige og dårlig benyttet lovverk, samt et sløvt Storting, ser den eneste løsning ut til å være at landets borgere (dette ikke ment i partipolitisk betydning) organiserer seg og slår hardt til mot pøbelen, for dermed å få en slutt på de skamløse tilstander vi har idag, som bare ser ut til å utvikle seg til det verre. Det kunne kanskje være en ide at man satte inn Heimevernet i avpatruljering av spesielt utsatte områder, men dette vil vel neppe komme på tale så lenge landets styre består av unnvikende noksakter, som idag.

E.

Det offisielle —

(Forts. fra side 7)

Det er mange i dette land som ser frem til den dag da det ikke er tabu å snakke og skrive om dette emne, og til den dag hatet og hevnen ikke dominerer over fornuften, og de mange ubesvarte spørsmål som fremdeles hersker om 1945, og rettsoppjøret.

«Leser»

Såvidt innsenderen i MORGENPOSTEN. Selv har vi under vår fangetid etter -45 snakket med en politimann som var med og hentet Quisling til henrettelsen. Uten noen foranledning fra vår side fortalte han om denne Quislings siste ferd og ga uttrykk for sin beundring over hans mot og stolte holdning. Og det tør vel hende at også folk av typen Seiden-

DET ER INTERESSANT,

for ikke å si avslørende å legge merke til det forløyete vestens omtale av den avdøde egyptiske president. Dyrigert av de dyktige zionistiske propagandister har vi nå år ut og år inn fått tutet i ørene hvilken skittkar Nasser var: maktsyk, forfølgelig, krigslysten og udugelig — ja, til og med en slags krypto-kommunist. Etter at han hoppet på den amerikanske «fredsplan» for Midt-Østen — som Israel på sin side fortolker slik at dette land skal få beholde storparten av sitt rov fra siste overfall på de arabiske naboer — steg hans aksjer imidlertid og ved hans plutselige død nå gråter både rettfærdige og urettferdige, både jøde og greker og norsk dagspresse. Hva var det ikke Wergeland skrev i sin tid: Nu da jeg knapt har to pægler blod, nu er jeg smuk og nu er jeg god, nu da jeg blegner, byster man gjør og portretter man tegner. Nasser har forlatt scenen for godt, men spillet går videre mellom bakmennene i Midt-Østenstriden.

EFTER Å HA SETT

det budsjettforslag venstre-fraksjonen i den norske lappskausregjeringen har fått trumfet igjennom, er vi oppriktig glad for at vi ikke medvirket til å la den fortsette sitt virke. Det kan vel snart ikke finnes noe den er enig med seg selv om lenger? Senterpartiet med dets gummimann Borten i spissen leder etter en passende anledning til å bryte ut, men vel å merke etter godt norsk partimønster slik at det ikke selv får noe ansvar for det, Høyre, med den urgamle post om sparsomhet i stats-husholdningen må tenner-skjærende sluke en budsjettstigning på noe nær 15 % for å oppfylle storindustriens krav om å selge landet til Fellesmarkedet, Venstre med alle sine opponerende

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

faden ville ha vært noe bleke hvis de etter to timers venting var blitt ført hen til eksekusjonsstedet. Men vi tviler meget sterkt på at de hadde vist samme holdning som Vidkun Quisling.

og rødmende garboer bestikkes foreløpig med å få legge frem rekordbudsjettet og Kristelig Folkeparti sier såvidt vi forstår bare ja og amen så lenge Bondevik får sitte i sitt embete og gå på akkord med det onde. Det er ikke rart om Arbeiderpartiet gnir seg i hendene i glede over konkurrentenes problemer. Det er ikke rart om det dukker opp en reaksjon som forherliger bruken av antiparlamentariske midler og som med Ibsen sier: Vi er ikke med på å flytte regjeringsbrikker, slå spillet overende, da har I oss sikker.

*

MENS GLEDEN I NATO-NORGE

fremdeles er stor over Kamerat Willy Brandts østpolitikk, synes NATO-sjefen i USA å kunne styre sin begeistring. Det er vel nesten påfallende at president Nixon under sin store Europa-reise omhyggelig unngikk å besøke Bonn. Bedre kunne han vel ikke gi uttrykk for sin misnøye med Bonn selv om han utad må holde gode miner til Brandts slette spill. Og hva sier de norske antidemokratjegerne til Nixons demonstrative besøk hos selveste Franco og til forsvarsministerens besøk hos selveste de onde oberster i Hellas? Ellers er jo ikke alt slik det fortøner seg i propagandaen, som på demokratisk vis bare tar sikte på å kaste folk blå i øynene. Vi har jo hørt om Kamerat Wilsons kamp mot de autoritære regimer mens han satt ved makten og hans konsekvente kamp mot «rasediskrimineringen» med alle midler. Blant annet mot regimet i Sør-Afrika. Nå har det imidlertid lekket ut at England hele tiden i det stille har samarbeidet med dette regime. Det har levert våpen til Sør-Afrika den hele tid og man har drevet marineøvelser sammen — alt sammen i Wilsons regjeringstid! Og når det gjelder Wilsons norske meningsfeller (i den borgerlige leir), så er det kanskje litt pinlig at Norge ble fremholdt som en av svikterne i kampen mot Sør-Afrika og de hvite der.

*

NÅR VI ELLERS NEVNER

Norge og de underutviklede land, som av en eller annen mystisk og uforklarlig grunn alltid har en svart eller far-

get befolkning, så antar vi våre partipolitikere vil høste stor og almen ros over det klekkelige nye tillegget på skattsedlen med fordobling av skatten til utviklingshjelpen. Motstanden mot denne meningsløse hjelp til land som har vært utbyttet av kolonimaktene (vel mest fordi de aldri har kunnet prestere noe selv) fra et land som på så mange måter misakter nød blant sine egne er vel snart entstemmig bortsett fra i de partipolitiserendes leir. Men hva skal man gjøre for å få dem til å forstå dette og å lystre folkets vilje slik det er demokratiets forutsetning? Saken er vel denne at det ikke er stort andre enn oss som våger å henge jellen på katten — fordi vi allerede er støtt ut i det ytterste «nynazistiske» mørke.

*

NAVNET GENERAL WENCK

sier kanskje ikke så mange noe lenger. Engang var imidlertid generalen sjef for den befrielsesarmé som skulle redde Berlin fra den røde hær i den siste kamp. Dette lot seg dessverre ikke gjøre, men generalen klarte likevel med sin hær å redde sprengte grupper og mange sivilister over til vest. Som generalstabssjef for den 3. rumenske armé lykkedes det Wenck i november 1942 å stabilisere Don-fronten etter den røde hærs gjennombrudd ved Stalingrad. Og dermed bidro generalen i vesentlig grad til redningen av Heeresgruppe A i Kaukasus. Når vi nevner generalen nå, så er det fordi han nylig fylte 70 år. Etter krigen har han innehatt ledende stillinger i storbedrifter.

*

VI HAR HØRT MEGET

om det kostbare badeværelse på Gimle. Men hva så med Kamerat Willy Brandt i Tyskland og hans norske kone? I kanslervillaen på Venusberget i Bonn har man hittil hatt en «Swimming-Pool» naturligvis, men den tilfredsstillende ikke Brandts proletarsmak. Det skal nå bygges noe nytt og bedre og byggeomkostningene andrer til noe nær 200 000 kroner. Men så er da også det hele ordnet underhånden uten å gå veien om en bevilgning i bundestag. Men Hamar kan nå glede seg over at dets svigersønn og datter med samt rødt avkom kan bade standsmessig.

OGSÅ ENGLAND HAR FÅTT NOK

Den britiske regjering har besluttet ikke å forlenge oppholdstillatelsen til den tidligere SDS-ideolog Rudi Dutschke (Røde-Rudi). Innenriksministeriet erklærer at et videre opphold for Dutschke «ikke er i det offentlige interesse». Rudi hadde ellers til hensikt 1. oktober å innskrive seg ved universitetet i Cambridge. Alle forsøk fra Labour-parlamentsmedlemmer på å få forlenget oppholdstillatelsen for Røde-Rudi har mislykkes — hittil iallfall.

SØR-AFRIKA

har erklært at man fremtidig vil forfølge terrorister som har sine baser i nabostater og opererer derfra inn i disse stater. Landets egen befolkning viser ingen opprørstendenser og man kan ikke akseptere at Zambia og Kongo m. fl. sender urostiftere inn i Sør-Afrika. Det ble også erklært at man var rede til å yde sør-afrikansk militærhjelp til Rhodesia, Angola m.v. i kampen mot slike urostiftere. I samme forbindelse kan nevnes at rent bortsett fra hva den konservative britiske regjering vil gjøre med hensyn til våpenleveranser til Sør-Afrika, så leverer Frankrike stadig våpen dit. Det har således nylig levert luftvern-raketer med en vekt av 100 kg og en lengde på 2 meter. De går i Frankrike under navn av «Crotale» og har en rekkevidde på 8 km. Utstyret har eget ildledningssystem. Ellers har Frankrike tidligere levert 116 helikoptere og 45 Mirage-fly.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND